

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 51. Utkommer hvarje Söndag. Göteborg den 19 December 1858. Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B:co. XII årgången

Prinsen af Wales.

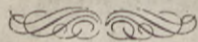
Prinsen af Wales.

Albert Eduard, prins af Wales, firade den 9 sista November sin sjuttonde födelsedag och dermed tillika sin myndighetsdag. Född år 1841, lefver han ännu i kretsen af sin familj, då hans yngre broder Alfred deremot nyligen inträdde i offentlig tjenst. Detta kan ej väcka förundran, då tjenstens regler fordra, att den offentliga banan tidigare öppnas för de yngre prinsarne, än för kronprinsen; så har det sedan århundraden tillbaka skett i England. Sedan Svarta Prinsens tid har ingen prins af Wales anført engelska arméen, ty Georg II var ännu icke berättigad till denna värdighet, när han under Marlborough drog i fält, och Earl Eduard Stuart egde endast bland Englands fiender titeln prins af Wales. Man känner vidare, att Georg III såväl af lagliga som personliga skäl afslog sin sons begäran att få blifva betrodd med ett kommando i den armée, som skulle hindra Napoleons landstigning i England, och att han gaf honom det svar att prinsen kunde bevisa sin fosterlandskärlek och stridslust derigenom, att som simpel öfverste för sitt regemente gå i drabningen, i fall fienden verkligen infunne sig på engelsk botten. På samma sätt tänka säkerligen den nuvarande prinsens af Wales höga föräldrar. Hans uppfostran kommer hädanefter att blifva till en del militärisk, ty han har af drottningen blifvit utnämnd till öfverste, men kommer

icke att erhålla någon högre befälhafvareplats inom hären. Med stor tillfredsställelse har man i landet förnummit, att de grundsatser, efter hvilka de kungliga barnen uppfostras och som isynnerhet tjena till ledning vid den tillkommande konungens utbildning, äro beräknade derpå, att använda hvars och ens andliga förmågor på en lefnadsbana af sansad, förständig nytta. Man vet, att den grundsats, att hvarje ställning i lifvet, äfven den högsta, gifver icke blott rättigheter, utan ock allvarliga pligter, är grunden till det system, efter hvilket mönsterfamiljen på Brittanniens tron förbereder sina barn till striden med lifvet, en strid hvaruti en framstående, men också ansvarsfull roll väntar dem.

Den 20 sista November anlände prinsen till Berlin, för att göra ett längre besök hos sin syster och sin sväger, prins Fredrik Wilhelm.

Prinsens porträtt, som vi här meddela, är ritadt efter en fotografi. Man erinras såväl om den kungliga modrens som hennes gemåls utseende. Anletsdragen äro öppna, något tankfulla, figuren smärt och behaglig. Den högländska kostymen är de yngre medlemmarnes af den kungliga familjen älsklingsdrägt. Det något för allvarsamma uttrycket i ansigtsdragen får man skriva på fotografiens räkning.

Ett uppror på Sumatra.

(Efter "L'illustration.")

Regeringen i Nederländska Ostindien har nyligen haft att bekämpa ett uppror bland några stammar af öboerne i östra delen af ön Sumatra. Upproret var förorsakadt af en inföding, som utgaf sig för profet och helgon. Insurgenterna hade förskansat sig på ett ställe, som afskar förbindelsen mellan en del orter i de Holländska besittningarna.

Efter en 4 timmars marsch, full af besvärigheter, anlände den holländska truppafdelning, som var beordrad att återställa lugnet, till en höjd, belägen ungefär en fransysk mil från det ställe, der fienden förskansat sig. Ungefär 20 minuters hvila hölls här, hvarunder vapnen eftersynades; sedermera fortsattes marschen i bästa ordning, och på mindre än en timmas tid fick man i sigte förskansningen, som är troget återgifven på vidfogade teckning. Midtför förskansningen var vägen afskuren utaf en af jord uppförd vall, ungefär 80 alnar från ett ställe, der två floder sammanflyta, hvilka floder åtskiljas genom en landtunga, som är mycket hög, dock ej tillräcklig att dölja för Holländarne ännu ett dylikt verk, byggt framför den andra floden bredvid en bro, som satte samma verk i förening med det inre af ett befästadt läger. Sålunda förlagdt och dessutom skyddadt genom en naturlig mur af branta klippor, hvilka spetsar bildade skottgluggar,

t. ex. mest älskade ett vackert hår, hade bär för sina ögon de rikaste, nattsvarfa lockar; den, som var en vän af sin vacker hy, kunde svärigen se sig mätt på denna höga hvita panna eller dessa skära kinder med de små Amorsgroparne uti; och den, som åter tyckte om en välbildad näsa, såg äfven dervidlag alla sina anspråk uppfyllda. Flertalet, och bland dessa äfven herr Rosin, fästade sig dock mest vid de om den djupaste känsla vittnande, mörka ögonen samt vid den lilla fina munnen. Hvar och en, som närmare betraktade den sednare, skulle gerna önskat sig vara ett bi eller en fjäril, för att få gästa denna rosenkalk.

— Du vet inte hvem hon är? — frågade Rosin, idet han jemkade på sina fadermördare och med sin mest eldiga blick bombarderade den sköna okända.

— Nej, jag vet mig aldrig ha sett henne förr!

— Så förargligt! Jag måste nödvändigt ha reda på henne: var god och fråga, för roskull, någon!

Olsson efterkom verkligen denna begäran; men då han hade högst få bekantskaper om bord, återvände han snart med oförrättadt ärende till sin reskamrat.

Berättelser af M. Axelson.

II.

Ett äfventyr på Öresund.

(Forts. fr. No 30.)

— em barnen leka mellan de allvarigare äldre, så såg man der och hvar små segelbåtar lustigt kryssa af och an mellan de större skeppen, synbarligen utan något bestämdt mål, och en och annan liten farkost med rödt segel gaf stundtals ännu mera färg åt taffan, särdeles när en grön skogslund skyttade derbortom. I dag, liksom ofta i denna trakt — hade luften derjemte en viss skärhet, som åt det sköna landskapet gaf ett mildt, sydändskt tycke.

— Förbannadt vackert väder i dag; — sade Rosin till sin kamrat, då de slagit sig ned på en af akterdäckets soffor. — Fan till skada att här inte också fins några rätt vackra ansigten att se på — bara hvardagsfysiologier allihop.

— Menar bror det? — svarade Olsson. — Kasta likväl för ro skull en blick på dender damen i ljusa hatten, dender mörka, som sitter snedt emot oss i samma riktning som kyrkan der uppe på flven.

— För tusan, jag tror jag tar tillbaka mina ord! Det var min själ intet hvardagsansigte — det är ju tvärtom en fullkomlig skönhet. Sådant hår! Sådana ögon!

Det fruntimmer, som i så hög grad hade funnit nåd inför herr Thiodolf Rosins ögon, var en flicka om aderton eller nitton år, hvars hela utseende verkligen också var förtjent af den största uppmärksamhet.

Det var svårt att afgöra hvilken del af detta vackra hufvud man företrädesvis skulle beundra; ty den, som

syntes detta läger otillgängligt och hade ingen annan åtkomstpunkt, än den, som låg framför de antågandes ögon. Soldaterna läto dock ej detta bekymra sig, ty, långt ifrån att nedslå deras mod, förökade svårigheterna detsamma. Under ett ögonblicks öfverläggning, uppgjorde hvar och en sin plan för att, vid anfallsorder, kunna blifva den förste att skynda in i detta roffägelsnäste.

En skarpskyttkedja drogs kring redutens utgång och gjorde halt ungefär 80 alnar från första försvarsverket; då gifvos några stycken skott från en osynlig fiende, *) af hvilka några man lätt sårades. Emellertid framryckte reserven och snart märkte man, att fienden hade dragit sig tillbaka till det inre af lägret och bakom första förskansningen. Nu gafs order till anfall mot första befästningsverket, snart är man i besittning häraf och, uppeldade af framgången, skulle krigarne snart hafva kastat sig på det andra verket, om icke anförarens försigtighet och bron, som afskar förbindelsen i stället för att befordra den, utgjort oöfvervinneliga hinder. Elden upphör och snart gifves order att framskrida mot den andra befästningen, som genast öf-

*) Indiern går sällan öppet emot sin fiende, utan drager i stället nytta af sin utomordentligt noggranna kännedom af landet, för att söka sig ett gömställe, från en kulle, en trädtopp eller en klippremna, affyrar han, hållande sig orörlig som en bildstod, sina skott, hvilka sällan förfela målet.

— Du vet således ännu ingenting; — sade denne litet smått förargad — nåväl, jag vill då själf försöka, och finner jag ingen annan utväg, så går jag helt sonika fram och presenterar mig själf för henne.

— Ja, det tycker jag vore det allra säkraste.

— Jag vågar försöket; — menade herr Thiodolf och rätade upp sig som en triumfator — tror du inte att det är hennes näsduk, som ligger bredvid henne på soffan?

— Utan tvifvel är det så?

— Godt! — svarade Rossin; och i nästa ögonblick såg hans vän honom vandra snedtöfver däckat och bort till den okändas plats. Denna hade för tillfället sin uppmärksamhet riktad åt ett helt annat håll, och först då hon börde ett i en småtande ton uttaladt: »Om förlåtelse!» vände hon sig om och såg vid sin sida den främmande kavaljeren, som med hennes näsduk mellan fingerspetsarne helsade henne med en sirlig bugning.

— Om förlåtelse! — stammade Rosin — jag såg att fröken höll på att tappa sin näsduk på däckat. —

— Jag tackar så mycket! — svarade den unga da-

vergifves af fienden, hvarefter ett batteri haubitzer der uppställes. Som kommunikationen genom bron med det inre af lägret var afskuren, var det omöjligt att intränga dit; under det att denna nya hinder för en stund höll trupperna i schack, sågos fienderna på ungefär 350 alnars afstånd, åt höger om lägret till, ånyo samla sig under ett träd och der uppställa sig i fyrkant. Retade öfver denna djerfhet, skulle soldaterna mycket gerna hafva velat affyra några skott på upprorsmakarne, men chefen, som önskade så liten blodsutgjutelse som möjligt, fattade ett helt annat beslut; han lät kasta en granat i den riktning, der fienden befann sig, och denna kastkropp åstadkom en sådan förskräckelse, att infödingarne togo sin tillflykt till det inre af skogen och öfverlemnade åt Holländarne en plats, som, försvarad med skicklighet och ihärdighet, hade kunnat bjuda motstånd under en kanske rätt lång tid.

Sedan man inkommit i lägret, blef det första man företog att förstöra så många befästningsarbeten som möjligt. Derefther marscherade truppen vidare och anlände följande dagen till hufvudorten för upproret, hvilken var totalt öfvergifven. Befallning gafs att öfverlemnna platsen åt lågorna, som snart gjorde den till sitt byte.

Härefter begaf sig truppafdelningen till hufvudorten i distriktet, hvarest man till sin förvåning fann höfdingarne från ett nästgränsande distrikt, hvilka vid uppro-

men; och her Thiodolf såg härvid på hennes läppar ett småleende, hvilket han ej uppfattade annorlunda än som en uppmuntran att fortsätta samtalet.

— Det är högst intressant, — sade han — att så här på en resa träffa damer med så mycken fördomsfrihet och bildning, att de våga samtala med en främmande och obetydlig man, som jag är. Jag gissar fröken har —

— Om förlåtelse, jag är inte fröken, — svarade den unga skönheten med ett nytt småleende.

— Ack, jag ber tusen gånger! När man kommer härnedefrån Köpenhamn, är man så van att kalla alla damer af den finare societeten »fröken.» Köpenhamn är en förtjusande stad — jag förmodar mamsell har ofta varit der?

— Åh ja, när man bor såhär nära —

— Sää, mamsell är boende här nere vid Sundet. . . En förtjusande nejd här . . . Ja, verkligen högst förtjusande! — fortfor han och kastade en granskande blick utåt den klara vattenspejeln med dess många seglare. — En sådan här taffla får man, min själ leta efter; det är

rets början nekat att afgifva sin skatt, nu färdiga att uppfylla denna deras förbindelse. I den holländska truppafdelningen hade ingen enda man blifvit farligt blesserad.

Sedan denna expedition har lugnet på denna delen af ön ej varit stördt.

Mahmoudieh-kanalen i Egypten.

Genomgräfningen af näset vid Suez är en af dagens viktigaste frågor: Skall denna nyttiga och storartade plan, med så sällsynt ihärdighet fullföljd af herr Lesseps, snart bringas till utförande? Vi vilja hoppas det, utan att dock säkert räkna derpå. Englands och Portens invändningar kunna ännu länge fördröja fullbordandet af detta stora och viktiga verk, genom hvilket den väg, som fartyg tillryggalägga från Europas till Asiens hamnar, skulle förkortas flere tusen mil.

Genomgräfningen af näset vid Suez gör Egypten till förmedlingspunkten för en omätlig handel, mångfaldigar detta lands förbindelser med den öfriga världen, och ökar derigenom högst betydande Mahmoudieh-kanalens vigtighet.

Denna kanal förbinder Alexandria med Cairo. Han börjar vid Fouah, en mil från Alexandria, genomlöper en sträcka af öfver tio mil och förenar sitt vatten med en vestlig Nilarms. Fordom var han känd under namn af »Cleopatras kanal», men sedan århundraden uppgifven, då Mehemed Ali år 1819 uppgjorde den planen att återställa den. Begagnande sig af de

måhända det gentilaste jag någonsin har sett i den vägen.

Då damen härtill ej svarade något, fortfor Rosin efter en kort paus:

— Mamsell reser måhända till Helsingborg i dag?

— Ja, det gör jag!

— Åh, det var särdeles angenämt! — Helsingborg har ett utmärkt vackert läge och ett förträffligt läge som handelsstad. Jag gissar mamsell känner en hop personer der i staden?

— Åh ja, en och annan.

— Sanningen att säga, har jag också många bekanta på platsen. Jag känner, till exempel, Hallbergska firman, C. Westrup och herrarne Henckel. Kanske mamsell också känner dem?

— Åh ja!

Goda köpmän der på platsen, stora spannmålshandlare — har haft många affärer der — känner både Kalling och Andreas Pettersson.

Fortsättning pag. 402.)

Expedition af Holländarne emot trupper på ön Sumatra.

medel, hvilka en oinskränkt magt förlänar, befallde han Scheikerne i de olika provinserne att ställa jordarbetare till hans förfogande; 313,000 Fellahs, både män, qvinnor och barn, blefvo använda och måste arbeta under uppsigt af vicekonungens soldater. Dålig behandling, ansträngning, brist och sjukdomar borttryckte många, men redan efter ett halft års förlopp var kanalen färdig. Han är bred och djup, samt skyddas genom höga dammar på de ställen, hvarest Nilens periodiska öfversvämningar kunde skada honom. Jordkojor, liknande bikupor, fyrkantiga hus, forntida grafvar och palmträdsgrupper är allt, hvad man får skåda på dess stränder. I nejden kring Atfeh, hvarest kanalen mynnar, äro dess dammar planterade med akacier.

På Mahmoudie-kanalen reser man på åtta timmar från Alexandria till Cairo.

Kriget i Kina.

Enligt officiella hofskalendern uppgår antalet af de trupper, hvilka kejsaren af Kina underhåller, till 1,232,000 Kineser, Mandschuier och Mongoler och 31,000 matrosor. Denna här af ungefär 1,300,000 stridsmän har en handfull trupper företagit sig att besegra. Den engelsk-fransyska expeditionens framgång är ännu underbarare, än Mexikos eröfring med några hundra Spaniorer under Cortez; ty bruket af eldvapen var Indianerne fullkomligt obekant, då deremot Kineserne göra anspråk på att vara krutets uppfinnare. Visserligen

är det sannt, att de så äro, men också hafva de alltid varit försumlige i fulländandet och användandet af sin uppfinning. Deras krut beredes ännu precis på samma sätt som i de första tiderne och innehåller, såsom dess afskyvärda lukt förråder, en oproportionerlig mängd svafvel. När den kinesiske artilleristen aflämnar sitt vapen, sprutar krutet först gnistor och vapnet rycker nära en minut af och an, innan skottet ändtligen går löst. Ofta slungas de gjutna eller af sten tillverkade kulorna, som ej äro gjorda efter skjutvapnets kaliber, blott ett litet stycke hort från batteriet.

Hvad kinesernes musköter beträffar, så bestå dessa af en sju å åtta decimeters lång jerneylinder, af brist på putsning svart och rostig, som är fästad vid ett stycke träd och saknar laddstock och batteri. Denna sistnämnda del af vapnet ersättes genom en krökt jernstaf, hvilkens yttersta ända är gaffelformigt klufven, för att upptaga en med salpeter genomdränkt papperslunta, medelst hvilken man antänder krutet på den alldeles öppna fängpannan. Kineserne hafva för öfrigt blott högst ringa aktning för denna sammansatta machin, och merendels bortkastade de sina musköter för att med full frihet betjena sig af sina med silkessträngar försedda bågar, hvilkas taggiga jernpilar förorsaka mycket farliga sår.

Abbé Hue, som länge vistats i Kina och Tatariet och öfver dessa länder utgifvit mycket intressanta verk, gör följande

beskrifning på en kinesisk fältmanöver, som han bevisat:

”Generalfältygmästaren öfver kejserliga trupperne samt de förnämsta civila och militära mandarienerne sutto i stora armstolar på en upphöjning; framför dem stodo små koppar och tékannor och lådor med fin tobak; i ett hörn stod en tjenare, hållande en brinnande lunta, icke till skjutning, utan att tända piporna med. På flere punkter af öfningsfältet såg man enstaka fästen, uppförda af bambukäppar och beklädda med brokigt papper

”Då början skulle ske, afsköts vid foten af upphöjningen en liten fältpjes hvar under stridsdomrarne höllo sig med händerna för öronen, för att icke blifva döfva af den fruktansvärda knallen. Sedermera upphissades en gul flagg på ett af fästena, tamtamerna ljödo ohyggligt gällt och soldaterna sprungo i brokig förvirring och under höga rop att samla sig kring sina kompaniers fanor. Här försökte de, dock utan att synnerligen lyckas, att uppställa sig i någorlunda ordning. — Straxt derefter började en simulaker och handgemänget, som lyckades bäst, lät icke länge vänta på sig.

”Det är omöjligt att tänka sig någonting mera komiskt och förryckt, än de kinesiska truppernes rörelser. De avancera, retirera, springa, piruettera, göra väldiga språng och huka sig ned bakom sina sköldar, som om de ville uppspana fienden. Derpå springa de plötsligt upp, hugga kring sig till höger och venster

— Sää?

— Jag har äfven haft det nöjet att vara i sällskap med konsul Rooth flera gånger — jag menar Rooth junior. — En förträfflig riksdagsman för resten!

— Jag förstår verkligen inte betydelsen.

— Och likväl står mamsell själf på sätt och vis i förbindelse hos honom för hvad han sökt genomdrifva.

— På hvad sätt då?

— Jo, det var Rooth, som i borgarståndet föreslog en särskild jernväg ifrån statens södra stambana till Helsingborg. Skulle en sådan bli byggd, kunde ju Helsingborgs damer allt mellanåt få göra ett besök upp i Stockholm. Det är en verklig förlust att bo så långt ifrån hufvudstaden.

— Vi ha i stället Köpenhamn så mycket närmare.

— Ja, Köpenhamn — det är ändå inte detsamma. Nej, Stockholm är Stockholm!

— Ja, det är onekligt.

— Mamsell har kanske varit der?

— Nej, jag har aldrig haft den förmånen.

— Åh, det är skada, en ofantligt stor skada — jag menar inte blott för mamsell utan äfven för oss Stockholmare.

En lätt rodnad färgade härvid flickans kind, och då Rosin uttydde detta till sin förmån, fortfor han, ännu mera lifvad än förut:

— Skulle inte mamsell ha lust att göra en resa upp till oss någon gång och se på vårt vackra slott, våra ståtliga statyer och vår gudomliga Djurgård?

— Jo, det skulle visst vara rätt roligt! — svarade den unga skönheten och reste sig från sin plats.

Herr Thiodolf Rosin ville genom några riktigt väl valda ord söka kvarhålla henne; men han lyckades ej i hast få fatt i något för tillfället lämpligt eller nog prydligt uttryck, och i nästa ögonblick var det försent; ty hon hade då redan med en knappast märkbar bugning allgånat sig.

Hon gick; men ödet hade ännu icke beslutat att hon skulle för alltid få allgånas sig från den nye beundraren.

Knappt fyra steg ifrån honom kom hon händelsevis att snafva och hade äfven ovilkorligen fallit omkull, derest icke Thiodolf ögonblickligen varit framme och tagit henne i sina armar.

»Hvad sällhet ifrån Adams tider

Njuts ej på denna jorden än!»

Thiodolf Rosin höll en »vingklippt engel» i sin famn; han kände sig själf omsluten af dess armar; han såg purpurroda rosor flamma på dess kind; ögonen, de gudomliga ögonen, voro blygt tillslutna, och den retande munnen hade så när kommit honom att glömma att bär äfven funnos andra varelser.

Men blott få ögonblick varade denna sällhet; sedan var engeln försvunnen. Vår hjelte fick för sin hjälp ingen belöning i ord, men i stället en tacksam blick, den han för intet pris i världen skulle ha velat gå miste om.

II.

Några minuter senare gick Rosin vid sin väns arm

och springa sin väg så fort de orka, under utropet: "Sing! Sing!"

"Man skulle tro sig se en hel armée lindansare, af hvilka hvar och en bemödar sig om att utföra ett serskildt konststycke. Jag märkte ett stort antal af dem, som sprungo än åt en, än åt en annan riktning, uppenbarligen utan mål och syfte.

"Manövern slutades med ett allmänt angrepp på skansarne. Det vore omöjligt beskrifva hvad man företog sig, ty alltsammans var mig fullkomligt obegripeligt. Blott så mycket vet jag, att ändlösa och otänkbara evolutioner utfördes och att soldaterna alltsomoftast upphäufde ett döfvande skrik. Ändtligen upphörde man att svänga fanorna, stridsdomrarna på förhöjningen reste sig från sina platser och ropade: "Sing!" Hela arméen upprepade detta segerrop tre gånger, och en af mina grannar, som utan tvifvel var invigd i hemligheten af det, som föregick, sade mig, att alla fästena hade intagits med en sällsynt käckhet."

Efter denna humoristiska beskrifning kan man lätt tänka sig hvilka farliga motståndare det himmelska rikets soldater äro för stridsöfvade europeiska trupper!

Charad.

Ack, hvem är ej stolt att *mitt första få* vara!
Det leker i hägen på en och hvar;
Historien oss visat i alla dar,
Hur man, för att bli' det, sig kunnat för-
svara.

ned i salongen. Under vägen dit hviskade han förtroligt i dennes öra:

— Ohlsson, jag är kär — för första gången i mitt lif verkligen kär! Hvem hade kunnat tro att en kvinna skulle så kunna besegra min stolthet!

I Salongen hade herr Edvin Ström redan en stund väntat på de båda Stockholmarne och helsade dessa nu hjertligt välkomna. Man drack kaffe och punsch, och ofranpå denna tog Rosin in champagne.

— Mina herrar! — började han, då den ädla varan stod skummande i glaset. — Jag ber er nu fatta era glas, för att med mig dricka en skål för den skönaste bland de sköna, för en gudomlig varelse, som i dag har kommit mig att afstå från den föresatsen att så länge som möjligt vara ungar!

— Det är således en förlofning som eklateras! — inföll herr Ström.

— Nej, inte precis; men inte heller så långt ifrån!

— Får man veta hvem föremålet är?

Mitt andra, så simpelt det och tyckes låta,
Gör likväl rätt mången ett rysligt besvär;
Och mer än en pilt har för det nog fått
gråta,

Och mången, som i krinolin sig nu klär.

Dock, skall om *mitt hela* till slut jag nu

Det är "etwas" värre att bringa i gång;

Der hjälper knappt öfning, om aldrig så

lång,

Mångtusen försök dock för det blifvit

gjorda.

Hos äfven den lugnaste hjertat bör klappa,

När dermed en gång han skall göra försök;

Ty lättligen kan han koncepterna tappa

Och all hans förhoppning går upp uti rök.

ANMÄLAN.

Illustrerad nyaste Söndagsmagasin fortsattes äfven nästkommande år efter samma plan som hittills. Emedan det är 13:de årgången, som 1859 påbörjas, torde Söndagsmagasinet vara tillräckligt känt utan att vidare omordas. Priset blir det-samma som hittills eller R:dr 10 Rmt. för helt år eller 52 nummer, af hvilka ett utkommer hvarje Söndags morgon. Alldenstund 2:ne Premier medfölja första numret, emottages prenumeration endast på helt år.

De 2 premier.

som medfölja N:o 1 af Söndagsmagasinet 1859, äro:

1:o. **Dans Album för 1859**, innehållande, utom titeln, 15 tätt-tryckta sidor ny dansmusik.

— Ack, jag vet det ju inte själf: det är en engel med mörka rika lockar, en fortjuserska med djupa eldiga ögon, en verklig drottning med en fint böjd, kunglig näsa och en den allrasötaste lilla mun.

— Här på fartyget?

— Ja, deruppe på akterdäck!

— Hur var hon klädd?

— I blått!

— Åh, då får jag gratulera — då var det ju Helsingborgs skönhet?

— Ja, man fäster sig inte vid hvem som helst — men hvad heter hon?

— Jag skall straxt ha den äran presentera henne, jag umgås i hennes föräldrars hus.

Man drack den skönas skål, och när champagnen var slut, gick man åter upp på däck.

— Se der står hon! — utropade Rosin med blotsande kind. — Se hur vänligt hon ser hitåt. — Det är

2:o. **Resa till häst genom Sverige**, ett nytt och roande sällskapsspel.

Prenumeration emottages å alla Postkontor och Boklädor samt hos utgifvaren mot 10 R:dr Rmt., postförvaltare-arvodet inberäknadt. Göteborg i December 1858.

C. Petersen.

Humoristiskt.

Hvad är det för likhet emellan en polis-konstapel och en komet? — Båda tyckas irra oregelbundet omkring och äro likväl alltid på sin rätta bana. — Båda injaga genom sin blotta anblick förskräckelse hos en del menniskor. — Båda sättas i rörelse genom hemliga krafter. — Båda utveckla merendels sin största glans om natten.

Hvilket är största höjden af all oförskämhet? — Att under en regnskur söka skydd emot regnet i en paraplyförsäljningslokal.

Stationen Bakel.

Bakel är den vackraste stationen vid floden Senegal, både till byggnadsart och såsom fästning. Den är belägen 210 fransyska mil från Saint-Louis, anlagd år 1820 på en klippig höjd på venstra stranden af floden, samt är hufvudorten i fransyska besittningarne, vid samma flod. Bakel är starkt befästadt och medelpunkt för de kringliggande ländernes handel, som drifves med gummi, hirs, läder, oxar, smör och sesamört. Folkmängden är omkring 3,000 själar.

ute första gången en kvinna ser på mig så, — sade han hviskande till Ohlsson.

— Får jag nu den äran presentera? — frågade Edvin Ström.

— Med största nöje i världen! — svarade Rosin och trängde sig fram, för att komma det dyrkade föremålet så nära som möjligt.

— Här får jag den äran presentera: grosshandlaren Rosin från Stockholm — min fästmö.

Detta är historien om herr Thiodolf Rosins äfventyr på Öresund; malisen påstår att han sedermera haft flera dylika på andra håll; men om den sköna Helsingborgskan är berättadt, att hon nyligen träd i brudstol med herr Edvin Ström.

(Slut.)

402

medel,
nar, be
provinse
förfogar
qvinno
måste a
gens sö
ning, b
ga, me
var ka
djup, s
på de
öfversv
kojor,
fortid
allt, h
der. I
nalen
rade n
På
åtta ti

Enl
talet
na ur
Mand
troser
strids
git si
ska e
derba
hund
af el
beka
på at

med k
junior
förbin
en så
singh
borgs
holm
hufv
Kaj,

Stationen Hakel, vid Roden Senegal i Afrika.

Härmed följer Romanbihaget: "Gamla Elsa," pag. 9-16.

Nästa N:o utgifves Söndagen den 26 December.

C. PETERSENS OFFICIN 1858.